

Петко Р. Славейков

Жестокостта ми се сломи

И рекъл бях: „Аз няма веч да плача
за тежките на тоз народ беди!“
Ожесточен, пощада му не рачах:
„Да тегли – думам с яд, – нал тъй мъжди.“

Народ такъв, за друго недостоен
освен за мъки, нужди и тегла,
неучен род, безсмислен раб, спящ воин,
що чака той за тези си дела?

За тоз живот, във прозобанье жалко
така мърцина влачен ден за ден –
теглото му бе изкупление малко;
и не намери отзив то у мен...

Но, майко, чух как богу дух си дала
преследвана, и то за моя грях,
размислих как невинно си страдала
за туй, нали, че твой син ази бях?...

И поменах горката си невеста,
що прави с мойте клетки две деца
без теб, без мен, неволница злочеста,
как тегли от безжалостни сърца!

И в твойта смърт, и нейното страданье
познах теглото аз, на тоз народ
развредиха се мойте вехти рани
за неговът и наш злочест живот!

Проклех и вси достойни за проклетства
и срам, и свят притъпкали във прах,
виновници за всички тези бедства,
а заедно и себе си със тях...

И вслушах се... И близо, и далеко
все пак тоз глас: „Ах, помощ иде ли?“
Въздъгнах аз и толкоз само рекох:
„О, спи ли бог? О, бог не види ли?“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4226>]